

valget fuldstændig Net netop i Dpfattelsen af dette Spørgsmaal. Han bemærkede til os, at vi skulde huske paa, at tidligere var Opgaven med Hensyn til disse private Byggegrunde at forhindre netop en stærk Bebyggelse, at det var Opgaven for Staten at forhindre Tilveiebringelse af Bygninger, som kunde lægge forskjellige Hindringer i veien, at man skulde søge at holde Grundene saa frie som muligt. Nu, siger det ærede Medlem videre, er Opgaven derimod lige den modsatte, man ønsker netop Terrainet saa stærkt og godt bebygget som muligt, og af denne forskjellige Stilling maa der fremkomme en forskjellig Optraeden. Dette er fuldkommen rigtigt; men dette har netop Udvalget selv stærkt gjort opmærksom paa i sin Betænkning, kun med andre Ord. Udvalget har sagt, at det, som det ved Loven af 6te Juli 1867 kommer an paa, er at forhindre de paagældende private Ciere fra at bebygge deres Grunde, før der er udredet en vis Erstatning; men det er, staaer der ogsaa, kun den egentlige Bebyggelse af disse Grunde, som Staten saaledes har betinget af, at der skal indløses en Byggeret, hvorimod den berettigede Brug, der hidtil har kunnet gøres af Grundene, maa vedblive før som efter den Tid. Og der kom det ærede Medlem til i sin Motivering netop at sige det Samme, som Udvalget har sagt. Han sagde: Smaa Lysthuse, den Art Træbygninger og Skure, er der ikke videre Tale om, de bør naturligvis tillades efter som før; men grundmurede Bygninger, som man før slet ikke kunde faae Tilladelse til at opføre — dette siger det ærede Medlem, ikke jeg — selv om det var kun grundmurede Drivhuse, de ville naturligvis heller ikke fremtidigt kunne opføres. Men det er jo accurat det Samme, som Udvalget har sagt; det er den samme Udbylling, som Udvalget har givet; men Udvalget har haft en ganske speciel Dpfordring til at udtale sig om dette Punkt, som skeet er, fordi det var Udvalget bekendt, at samtidigt med, at man har ladet foretage denne Taxation til Værdforskielse, har Krigsministeriet tillige paa en Maade, som ikke kan ansees for at være rigtig og stemmende med Forholdets Natur, søgt at lægge de private Grundeiere Hindringer i veien,

hvor det dog var ganske klart og bitterligt, at de ikke søgte at tilsnige sig nogenjomhelst Bebyggelse af deres Grunde, men kun vilde gjøre en simpel og naturlig Benyttelse deraf i Overensstemmelse med, hvad der tidligere kunde skee. Jeg skal ikke dvæle ved, at Krigsministeriet f. Ex. har forlangt, at en Gartner for at kunne opføre i sin Have en Indretning, der nok kaldes Levkøkkasse, og som er en langagtig Bygning af Steen, i 1½ eller 2 Mens Høide over Jorden, og hvori der ikke boer Mennesker, skulde indløse Byggefriheden for et heelt Stykke af sin Grund. Det er efter min Formening ikke stemmende med Loven af 1867 at forlange Saadant; imidlertid, man kan jo sige: Der er jo Grundmuur, og Grundmuur bliver altid Grundmuur, hvad enten der boer Mennesker eller Levkøier indenfor samme, Byggefriheden maa absolut indløses, naar der skal opføres Grundmuur; dette er en juridisk Dpfattelse, der synes at stemme med den forhenværende Krigsministers Tankegang — det kan jeg see af hans Gestus. Men der er Tilfælde, hvor man er gaaet endnu meget videre. Man er optraadt imod Ciere, som kun have flyttet Lysthuse fra en Grund, der var expropriert, til en Grund, som de havde beholdt tilbage. Ja, der er forebragt mig et Tilfælde, som er saa mærkeligt, at jeg ikke kan andet end omtale det, idet jeg skal bemærke, at den, som har givet mig Meddelelse derom, er paagældende Cier selv, om hvis Paalidelighed jeg ikke har nogenjomhelst Grund til at tvivle. Denne Mand, ligeledes en Gartner, havde faaet en Bygning nedrevet paa en Grund, som var expropriert, og Materialet af denne Bygning henlaa udsat for Sol, Vind og Veir; for at bevare det reiste han et Tag derover; dette Tag blev han indklaget for og maatte erlægge Mulct for uberettiget Byggeforetagende; thi i Taget var der Søm — og det var altsaa en Bebyggelse. Det kan ikke siges at være stemmende med almindelig Humanitet at gjøre den Art Foranstaltninger Igenoverfor Grundeiere, og jeg er overbevist om, at Ingenjomhelst, end ikke „den Ledende“, vilde bruge den Art Fremgangsmaade, naar der ikke var ganske etendommelige Omstændigheder, som gjorde sig gjældende,